

In memoriam Szegő Katalin¹

A 2003-ban megjelent *Gondolatutak* (gyűjteményes kötete) hátlapjára Szegő Katalin – egy kollégáját idézve – a következő sorokat írta: „A világtörténelem megítélése, egyáltalán az, hogy mi a *számunkra való történelem*, mi válik belőle fontossá vagy elhanyagolhatóvá, az attól függ, hogy melyik magaslaton vetettük meg a lábunkat: az Olümposzon, a Sínai-hegyen vagy a Golgotán?” Ha átforgalmazzuk az idézett mondatot, akkor ez Kati néni életének jellemzése is lehet, mert az élet attól függ, hogy hol vetettük meg a lábunkat, melyik hegyen állunk.

Egy nyugtalan, kereső ember temetésére gyűltünk össze, aki szenvedélyesen kereste az igazságot. Járt az Olümposz magaslatán Platónnal, Arisztotelésszel. Kereste az igazságot Kanttal, a tiszta ész segítségével, mert választ akart, megnyugtatót és biztosat. A hosszú út végén visszatalált gyermekkori hitéhez, a Sínai-hegyen megszólaló, majd a Golgotán, Jézus Krisztusban önmagát feltáró Igazsághoz, Istenéhez. A hazatalálás örömeivel, a megtalált Igazság biztonságával élte és fejezte be életét.

Ezen az úton, az Istenre találásban, barátira és segítségre talált Jelenits István piarista atyában. Vele együtt vallotta: a keresztény az, aki Krisztusra emlékezik. E hit szerint akart élni, elfogadva önmagát, vergődéseivel, bűneivel, sikereivel és sikertelenségeivel együtt. Bízott Isten irgalmas szeretetében, ez adott erőt az újrakezdéshez, a fáradhatatlan kereséshez, a munkához. Kati néni nemcsak tanított élete végéig, a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem Filozófia és Katolikus Teológia karain, majd Nagyváradon, hanem a tudós ember alázatával tanult is. Tanult az Olümposz bölcseitől, a köngsbergi nagy gondolkodótól, a Sínai-hegy és a Golgota Istenétől. Szent Pál apostol volt a kedvence, és nem véletlenül; a nagy megtérővel vallotta ő is: a hit *logiké latreia*, „a hit értelmes hódolat Isten előtt” (Róm 12,1).

Koporsója mellett állva a feltámadásba vetett hittel imádkozunk. Hiszen ennek a hitnek alapja – Isten – él és létezik. Ez a hit bizalommal teljes, Istenre ráhagyatkozhatok, bízhatok ígéreteiben, mert a Golgotán tanúságot tett végtelen irgalmáról és szeretetéről. Ha hitem szerint élek és cselekszem, a halálban, életem utolsó tudatos tettében Istennel találkozom, életem benne és nála elérkezik a beteljesedésre.

¹ Elhangzott 2005 júniusában Szegő Katalin temetésén a kolozsvári Házsongárdi temetőben.

Mai, teljesítményre, eredményekre éhes világunkban is elmondhatjuk, Szegő Katalin élete befejezett élet, emberileg és tanárként is. Személyes kereséseiben megtalálta az igazságot, Istent. Munkatársaiban és tanítványaiban tovább él a tanítás és tanulás szeretete. Élete és munkássága biztatás és bátorítás a keresőknek és kételkedőknek, a hit és értelem nem ellenségei egymásnak – a hit ésszerű hódolat Isten előtt. Van bennünk valami, amit mi, keresztények léleknek nevezünk, amely nyitott Istenre. Pál apostol hitével búcsúzunk tőle: „Krisztus feltámadt halottaiból” (Róm 15,20); van feltámadás és van örök élet.